

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 726

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

31 agost 1935

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

L'any de Poblet

Aquest any 1935 en fa cent que l'insigne monestir cistercenc de la nostra terra fou abandonat pels monjos que no es trobaven en condicions de resistir l'onada revolucionària de les turbes enverinades i va ésser destruït per la ignorància i l'estupidesa d'aquelles turbes. Amb aquest motiu s'ha volgut que aquest any fos l'any de Poblet i que tots els amants de la nostra història i de les glòries catalanes contribuïssin a redreçar aquelles venerades ruïnes i a refer l'esperit que un dia tancà aquella monja tan nostra.

A més, els innombrables catalans que durant aquest any visiten el vell Monestir de Santa Maria s'han trobat amb la sorpresa que les seves parets han estat refetes, les seves esquerdes resseguides, les grans voltes consolidades i tot netejat de ruïnes i d'enderrocs. I n'han estat joiosos, i han retut un tribut espiritual de regreïament a aquest insigne patrici que es diu Eduard Toda, ànima de tota aquesta feina restauradora.

Per a nosaltres, encara, hi hagué una nota més exultant: la de sentir ressonar altre cop sota la gran volta del temple les cantúries litúrgiques que un dia memorable de maig hi aixecà la benemèrita "Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat", amb el seu afany de recristianitzar totes les manifestacions patriòtiques de Catalunya. El Sant Sacrifici fou ofert damunt la mateixa ara de marbre on tantes vegades l'havien ofert els Abats pobletans, i fins ornaments i agençament de l'altar foren trets de velles coses pobletanes, i esdevingué així aquella una diada d'oració, de penitència i de grandiositat històrica.

Però, ¿podem estar totalment joiosos de la restauració material de Poblet mentre no en restaurem el seu esperit cristià? I per a restaurar aquest ¿po-

dem tenir la seguretat que hi ha un poble que ho vol i ho desitja plenament?

Heus ací la nostra espina dolorosa enmig d'aquestes commemoracions històriques. Fa cent anys que una part del poble català era induït als estralls que desferen Poblet i altres cases d'oració i d'art. De llavors ençà la tasca espiritualment destructora no ha parat, sinó que s'ha intensificat fortament. I després d'aquell tràgic any 1835, hem tingut ocasió de contemplar-ne d'altres, entre els quals nosaltres recordem el 1909 i el 1934. ¿I qui podrà dir que els esperits es trobin desarmats a casa nostra contra el més sant i sagrat? ¿I qui podrà afirmar que el poble es trobi ara més ben disposat a defensar els tresors de la seva espiritualitat i de la seva tradició quan era l'any passat mateix que encara fumejaven les esglésies de Vilafranca, del Morell, de Navàs i de tants altres indrets?

Quina tristesa fa tot això, cristians i catalans! Han passat cent anys de la desfeta de Poblet; hem restaurat gran part de les joies d'art, allí un dia desfetes i trencades estúpida i barroerament. Però ¿hem restaurat, durant aquests cent anys, l'esperit cristià i tradicional del nostre poble o bé l'hem vist encara destruir més i més barroerament, procurant arrencar-li tot allò que és honra i orgull de la nostra història?

Ens plauen les restauracions materials de cloquers i voltes romàniques, de columnes i finestrals gòtics. Però ens plauria molt més la restauració cristiana del nostre poble, sense la qual Catalunya no serà Catalunya. I ¿qui pot afirmar un guany per aquest camí en l'espai de temps que va de l'any 1835 a l'any 1935?

El Santuari d'El Miracle

PER JAUME RAVENTÓS

Quan, passat Sant Jaume, ens adonem que a les matinades ja no xisclen les falsies, ens pren com una mena de tristesa i ens donem compte que fa una calor insuportable i que cal fugir de Barcelona. A on? Ja feia dies que ho tenia pensat: si per qualsevol causa m'he de perdre fora de Barcelona, em trobaran al Miracle. Cinc quarts de tren fins a Manresa, dues hores d'autoòmnibus fins a Solsona, mitja hora més fins al Santuari de la Verge del Miracle són prou vehicles i prou hores per anar a parar ben lluny de la gran ciutat on la calor, els sorolls, els perills de la circulació i la feina ens tenen aclaparats. Ja sé per endavant que allí no hi ha ràdio i que hi trobaré un Santuari, uns P. P. Benedictins que el vetllen i un bon hotel per als forasters. El majordom, P. Jaume Terricabres, requerit anguniosament, m'ha assegurat una bona habitació.

Sortit de Barcelona a les deu i minuts, sóc allí a tres quarts de dues del dia primer d'agost. La primera cosa que faig és entaular-me i dinar, i la segona, en havent dinat, és visitar el santuari. Valgui'ns Déu! Quina flamarada d'altar major! ¿Qui és que ha parlat mal del barroc? ¿Qui em podrà negar que aquell pa d'or, i aquella amplitud de línies corbes, i aquelles imatges gegantines vives i mogudes a punt de saltar de l'altar, i aquelles lluminàries de ratlles enceses i de punts flamejants, qui em podrà negar, dic, que són tot un poema èpic al voltant de la Verge Nena que s'avança graciosa del cambril per mirar misericordiosament aquesta vall de llàgrimes?

He parlat d'imatges gegantines. La de Sant Martí vigila dalt de tot de l'altar, posada entre allegories de la fe, de l'esperança i de la caritat. A la dreta de la Verge Nena, hi veurem Sant Josep amb la vara florida, Sant Ramon Nonat alçant en l'aire la custòdia i Sant Esteve vestit de diaca amb la palma de la victòria. A l'esquerra, Sant Joan Baptista amb la senyera, Sant Pere amb les claus i Sant Tomàs amb la llança. Si pugeu al cambril a besar el vestit de la Verge, us podreu posar darrera una d'aquestes estàtues i alçant la mà, encara que sigueu de bona mida, no li arribareu a tocar la corona.

* * *

El Pare Jaume no té un minut. Surt de l'església cap al convent, del convent cap a l'hotel, de l'hotel cap al bosc. Ara es fica a l'autoòmnibus perquè té

feina a Solsona, el vespre arriba de Solsona a negra n't. Tot són preparatius de festa. El dia 3 n'és la vigília i el dia 4 hem de celebrar doble festa: la de l'aparició de la Verge Nena, com si diguéssim la festa major del Santuari, i la de posar la primera pedra a les obres de continuació del temple que un cop acabat serà gairebé de la mida del de Montserrat. Arriben carros plens de boix per guarnir el lloc de l'aparició i el de la desaparició i també la bastida de la primera pedra, les noies preparen les bosses i els llacets per a la collecta de demà i retallen paperines de color per guardar del vent les espelmes de la processó nocturna, els altres pregunten, indaguen el programa de les festes. Al pare Jaume no li pregunteu res, que té feina llarga i no té temps per perdre. Si es vol saber alguna cosa s'ha de treure del senyor Bardés o del senyor Gili que són els únics que saben com ha d'anar tot. El dia 3, a la vigília, rosari cantat a les set, i processó de llums a les vuit, a cercar el pastoret i la Verge Nena i acompanyar-los al lloc de la desaparició; l'endemà, dia 4, rebuda del senyor Bisbe Dr. Valentí Comellas, traca, pontifical amb sermó pel P. Vergés, jesuïta, col·locació de la primera pedra i prèdica de l'Exm. Sr. Bisbe, collectes a estil d'atracsaments amb imposició de llacets a la plaça i als voltants; a la tarda, rosari i repetició de la processó; a la nit, castell de focs i a descansar.

El programa es compleix escrupolosament i la festa tota pren un caire popular amb la concurrència de més de dues mil persones dels pobles i masies del voltant, que no caben enlloc. El Pare Vergés entusiasma el públic i el Sr. Bisbe és homenatjat de tothom, perquè de tothom és estimat. A la processó del vespre hi van centenars de persones amb la seva espelma protegida d'una paperina blanca, blava, groga o vermella i, com que el cel està tapat de nuvolots espessos, els angelets, amb els seus llampecs, obren llargues galeries sobre les serres del Cadí per contemplar a pler tan bella i devota manifestació.

* * *

Ja som l'endemà de la festa. No cal preguntar per l'hora de les misses. N'hi ha trenta cada dia. Les dels monjos, les dels jesuïtes, les dels sacerdots estuejants. Costa més de trobar un escolà que un sacerdot. Hem parlat dels jesuïtes. Els P. P. Benedictins han cedit als jesuïtes el segon pis del seu con-

" eregu mil "

Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble
en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Málaga-

vent per als mesos d'estiu, i això ens ha donat lloc a fer noves coneixences i a refer-ne alguna d'antiga. Aquell pare alt, gros i de posat seriós que veureu mantes vegades sol amb el front arrugat com de pensador és el P. Vidal, fill de Manresa, condeixeble de col·legi de qui això escriu i a qui no havia vist feia cinquanta anys. És professor de dret canònic a la Gregoriana de Roma i hi tornarà l'any que ve, si Déu vol. Ara descansa al Santuari del Miracle i a fe que ho ha de menester. Quina abraçada, i quin xerroteig de coses d'infància i dels companys de col·legi! Aquell pare jove i lleuger de cames que, si no m'enganyo, un dia anirà a peu fins a Sant Llorenç dels Morunys, és el P. Abadal, impertèrrit excursionista quan li vagi. El P. Guim, el P. Castro, el P. Vergés, el P. Pericas, el P. Montobbio, el P. Isla són bons coneguts i amics i mestres. Uns germans jesuïtes joves i entremaliats que tot ho furguen han trobat per aquestes fondalades una font d'aigua fresquíssima, l'han arranjada, n'han fet rajar un doll com el dit gros i hi han posat una inscripció: *Font de Sant Ignasi* a qui ha estat dedicada i beneïda. Heus aquí la novetat de la temporada. Aquests religiosos jesuïtes, com més perseguits, més simpàtics i més venerats.

* * *

Amb tot i això, encara no hem donat un cop d'ull al paisatge. Al pla de l'ermita de Sant Gabriel, posat sobre un turó de quaranta metres sobre el nivell de l'Hostal Nou, no hi pujaré per la drecera, que no tinc prou bones cames, sinó per un camí de carro que, si té bona pendent, és còmodament practicable. A un cap d'aquesta esplanada, veureu una creu de ferro amb un pedestal de graons de pedra. Se sent fresca, gairebé massa, no cal, doncs, anar a cercar l'ombra d'aquells dos roures del costat. Tireu els ulls enllà cap al Nord. El castell de Cardona atalaia els enemics que poden pujar de Manresa. Allí, més lluny, veureu ben dibuixades dues conques de muntanyes: la del Llobregat i la del Cardoner. Al cap d'allà de l'horitzó, el Puigmal i Pedraforca amb les serres del Cadí que l'acompanyen. Anem al cantó Sud, on hi ha l'ermita de S. Gabriel i d'allí estant veurem pobles i serralades de la Sagarra. Jo sé on cau Lleida, on Calaf, on Santa Coloma de Queralt, on Igualada, on Manresa. Entremig dels indrets de Manresa i d'Igualada, veureu sobresortir una silueta serrada. És el Montserrat amb Sant Jeroni, Sant Joan, el cavall Bernat, en una paraula, la mateixa silueta, però vista de molt més lluny que la que es veia de la meua casa pairal del Penedès. Ha de caure, doncs, allà a l'altra banda. Amunt i avall, a dreta i a esquerra, masies escampades entremig de pocs conreus i molts boscos, la Cirosa, d'on eren els pastorets que van tenir l'aparició de la Verge Nena, la Casella, Gongonells, la Guinga, la Casa Nova, Burits, l'Estany, i els campanars dels poblets que formen el terme de Pinós. Aquell turó de ponent, no gaire lluny, és el recés d'un senyor canonge de Barcelona que el té acaparat per resar-hi i descansar-hi. Deu estar sota l'ombra d'aquell roure que s'hi vet. No gosarem pujar-hi per no trencar-li les oracions. A la creu que suara hem deixat i asseguts als graons de pedres, un aplec de P. P. jesuïtes. Deuen parlar de les seves trifugues i persecucions i de les tasques

de la futura temporada. Mirarem de ser discrets i no pertorbar la seva conversa.

* * *

Ara bé caldrà que dediquem els quatre dies que ens resten de sojorn al Santuari de la Verge del Miracle, per descobrir els bells paratges per jeure-hi i prendre la fresca a les hores de calor. Allí prop de la *creu dels roures* trobarem una magnífica roureda. A la tarda caminarem més enllà i ens enfonsarem a baix de tot fins a la fonda i fosca pinada on raja la *font de Sant Ignasi*. L'endemà prendrem el camí que separa les celles noves de Sant Benet i de Nostre Senyora cap a la roureda, poc llunyana amiga dels que no tenen gaires ganes de caminar. Allí trobarem marges i blocs on seure amb comoditat. Un altre dia ens enfonsarem a la *font del bisbe*, on els P. P. Benedictins han fet una bella captació d'aigua de mina que és pujada a les edificacions del Santuari per a proveir l'hotel, el monestir i les celles. Aquí ens estàvem un cap al tard quan al bosc de l'altra banda aparegué un incendi paorós. "Foc! Foc!", començàrem a cridar, quan un llec benedictí que per allí trespava per posar en marxa el motor, ens digué somrient:

— Això no és foc de la terra, és foc del cel. És la posta de sol vista per entremig dels pins. Els senyors de Barcelona no estan acostumats a aquests espectacles.

Els boscos de pins i roures encerclen el Santuari per tots cantons i cada dia podeu triar un lloc nou i acabareu per no saber quin és el millor.

* * *

El nostre descansar té nou dies justos de corda com molts rellotges. Ja són passats. Caldrà dir una paraula d'agraïment al P. Prior, Avelí Aymamí, al P. Aposentador Jaume Terricabres, al P. Sagristà, P. Daniel Alegre. Prou ho vaig intentar, però mentre esperava l'entrevista sol·licitada arriba de qui sap on el P. Abat Visitador. Li beso l'anell i em dono per complert. A hores d'ara repiquen totes les campanes de la clausura cridant els monjos a la sala del capítol. Hores de trasbals...

Adéu, Verge d'El Miracle, adéu, religiosos de Sant Benet que la vetlleu, adéu, amics que encara s'hi queden, adéu, boscos d'ombra quieta... fins a reveure, si a Déu plau.

Casa Centenària TRULLS

Fundada l'any 1820

Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

La Lloció de PLAN-
TES DEL BOSC,
fortifica, conserva i
augmenta el cabell.
Es un producte pura-
ment vegetal i ino-
fensiu.

Despatx central:
RAMBLA D'ESTUDIS, 12
BARCELONA

Treball i caritat

PER R. RUCABADO

Jo, esguardant com a gran problema social i que exigeix solucions collectives el de la manca de treball per a tantíssims mils d'obers, no puc ni sé dir altra cosa ni senyalar altre camí que el que jo seguiria per a demanar treball per a mi i els meus. La solució collectiva no pot ésser altra que la mateixa solució individual. La concepció religiosa del treball, la concepció religiosa dels deures de cadascú, i la petició fervorosa a la Providència divina. Això a la vegada per part de obrers, patrons i governants. Parlant dels últims, advertim que en el nostre país, sense esguardar els altres, la pau, l'ordre i la justícia, bases indispensables de tot treball, i alhora deures primordials de l'autoritat pública, estan de temps en prou crisi. La manca de pau i d'ordre han estat causa de terribles pertorbacions en aquests darrers anys, i l'amenaça és constant, i hom sent a sota els peus la vibració de l'erupció periòdica i devastadora. Jo no crec gaire en els ressorts de l'Estat per a donar pa a les dotzenes de milers d'obers que no en tenen. Però la convicció és certíssima que el govern que afiançés de debò una pau profunda i dominés amb mà enèrgica l'ordre públic per això sol faria la solució possible, perquè sense pau no hi ha treball possible. I la pau i la seguretat pública són obligacions del governant, anteriors i més essencials que el subsidi als parats, perquè succeeix en una altra esfera, la dita del Don Juan de Robres, i l'Estat intenta socórrer els obrers parats, quan amb l'obra laica destructora, el predomini de les doctrines revolucionàries i dissolvents, i el foment de partits extremistes ha fet impossible la vida normal, ha deixat créixer les associacions expressament organitzades per a impedir-la (sindicats revolucionaris) i ha sembrat a dojo i arreu la indisciplina, enemiga mortal del treball, donant lloc a la ruïna i la revolta que ha devastat grans extensions del país i ha produït principalment la greu crisi interior.

Considereu només l'obra que s'ha portat a terme contra l'Església Catòlica i es veurà l'enormitat del mal causat en matèria de disminució de treball. Comunitats religioses, escoles i col·legis han sofert un dany immens, paralitzant la vida d'unes, foragitant les altres, fent a les restants dur vida precària i amb temença, sempre a mercè de les eleccions i de les fluctuacions polítiques, inseguretat que és nociva per a la pau i fatal per al treball. Totes les obres i construccions d'Església, salvades excepcions gairebé miraculoses, es ressenten d'aquesta inestabilitat, de l'alternativa de o bé vida precària o bé hostilitat. Compteu, només, que l'absència del culte exterior i la llibertat per les processons i altres manifestacions religioses, que ultra el greuge contra els drets de Déu i de l'Església acarrilen socialment a més de conseqüències com la minva de valors espirituals, una minva formidable de treball, fent pesar sobre el país la llosa de la torbació i de la temença.

Jo crec que si l'Església Catòlica tingués una hegemonia veritable, no solament a Espanya, sinó a tot el món, el problema mundial dels obrers sense feina desapareixeria, perquè l'Església o directament, o per mitjà de la seva influència essencialment pacificadora i constructora, suscitaria pau i

treball per a tothom, per grosses que fossin les masses de treballadors avui parats. L'Església necessita construir, necessita el treball. Tot en ella ens en parla, i són verbs freqüentíssims del seu llenguatge *instituir, fundar, edificar*, així com són funcions essencialment constructives en el sentit material ultra de l'espiritual, ensenyar, tributar culte a Déu i als sants, i assistir als necessitats en tots els aspectes diversíssims de la necessitat humana. La llibertat de l'Església i l'augment de la seva influència social han de traduir-se indefectiblement en augment de treball en totes les arts i en totes o gairebé totes les indústries, perquè totes es refereixen o es poden referir bé a esmerços de caràcter religiós, o depenen de virtuts morals que la religió afavoreix i fomenta. Totes les arts sumptuàries, que avui sofreixen la crisi més aguda, són les més preferides i afavorides de l'Església, perquè no s'apliquen a ús i profit dels seus ministres, sinó a honor i glòria de Déu i dels sants. Pintura, escultura, orfebreria, arts decoratives, oficis no directament interessats en la subsistència humana, han florit sempre sota el domini de l'Església, i minven invariablement quan l'Església deixa d'ésser consumidora o és perseguida i combatuda, minven quan la pau i l'ordre que són influències de la doctrina i la moral catòlica es perden en la societat. Per això, quan em demanen una fórmula general, concreta i positiva, per a minvar l'atur forços a tot el món, jo només donaria aquesta solució peremptòria: deixeu en llibertat l'Església Catòlica, doneu-li els seus drets i deixeu-vos portar de la seva influència i de la seva hegemonia. Com que és l'Esposa de Crist, és la mestressa dels imponderables, factor econòmic de valer decisiu. És la que ensenya de *treballar com Déu mana*, és la que ensenya i fa estimar la pau i el treball, que obliga al treball en consciència, i al treball honest i perfeccionat. És la que predica les virtuts totes que afavoreixen el treball i que el fan trobar amable i fèrtil. És la que vitupera i combat l'ociositat i els vicis que són enemics del treball i que fan avorrir-lo. És la mestressa del crèdit, perquè fa del compliment dels contractes un compromís religiós i obliga a complimentar-los sota pena de sancions molt més temibles que les sancions de la terra, tan fàcils d'eludir. És la dipositària i la mestra de la fe i la confiança, mares del crèdit i nodrisses del treball humà. És la mestra de les activitats i és la mare inesgotable d'iniciatives i obres a favor de Déu, de l'Infinit Consumidor, client insaciable de tot treball a Ell dirigit, i a favor del pròxim, que per les seves inexhauribles necessitats provoca una font de treball també necessàriament inexhaurible. És la mestressa exemplar del treball dur i pesat, del treball del camp, l'amor del qual s'és perdut d'ençà que ha minvat l'amor a l'Església, i ¿qui no sap que el camp és el gran oferidor de treball? Recordem-nos del camp, del qual tothom fuig i ningú no vol treballar-lo, fins al punt que molts autors s'han adonat que el problema és doble; i que si bé hi han moltíssims obrers sense feina existeix també moltíssima feina sense obrers, i són les feines del camp precisament.

Considereu, d'altra banda, la minva de treball deguda a la reducció del vestit femení i masculí, a la tendència nudista i naturista. Aquesta última és inspiradora de la irracional supressió del capell, que costa la ruïna d'una indústria que donava pa a 75.000 obrers. El paganisme, que aboleix la roba interior

i porta la roba exterior al mínim, va contra ells; és una de les grans causes mundials de la manca de feina a les indústries tèxtils.

Ja sé que em diran que també la immoralitat i els vicis mateixos fan viure molta gent, i que les que podem anomenar indústries de l'antiausteritat, p. e., el cinematògraf, donen pa a centenars de milers de persones. Per això cal encara repetir que el problema social de treball és un problema religiós en primer terme, i que és una operació de la Providència Divina, i no es pot religiosament i cristianament fer res sinó encomanar-lo a aquesta Providència, perquè al mateix temps que combatem la immoralitat, com és just, lícit, necessari i cristià, hom ataca els interessos dels qui de la immoralitat viuen, i hom ha de lluitar contra aquesta tot i demanant que Déu no negui el pa providencial als mateixos que fins ara han menjat el pa del diable. Perquè també hi ha una providència negra, com vàrem explicar un dia, i és la permissió de Déu, que els qui han posat confiança en les indústries del diable mengin del diable, ja que no han volgut menjar el pa de Déu o no han sabut confiar en la Providència altíssima. No ignorem que el diable fa precedir d'obers i d'innocents les seves infernals legions, per tal que hom no pugui defensar-se d'elles sense amenaçar o atènyer els pobres infelços, tal com feien els revolucionaris a Astúries. No fa gaire llegíem una nota a un diari esquerrà protestant del fet que la policia impedís certs espectacles de teatres i cabarets del Paral·lel (espectacles repugnants i immorals en extrem) i amb indignació hipòcrita deia que aquella intromissió de la policia era un abús perquè a fi de comptes es tractava d'unes obreres que treballaven i que ara es quedarien sense feina.

El pa que demanem per a nosaltres i per als nostres pròxims és el pa honest i blanc, i només al Cel poden servir-lo d'aquesta fleca. Que s'agafi el problema per on es vulgui, i es trobarà per tot arreu que Déu és l'amo del pa, del pa de cadascú i del pa de tots, perquè és l'amo de la vida. Ni per a nosaltres ni per als germans obrers, ni per a les indústries que tenim més pròximes, ni per a les ciutats que estimem ni per a la nació i la pàtria, no podem demanar-lo a ningú més que a Ell.

I la primera condició per a poder-se un hom guanyar el pa de la terra és guanyar-se'l primer davant del Cel. *Quærite PRIMUM regnum Dei et iustitiam ejus*. Cal merèixer al pa davant de Déu, abans d'afanyar-se'l davant dels homes. La garantia dels treballadors *Dignus est operarius mercede sua*, està inscrita en el cel abans que a la terra. Si un hom és digne del pa davant del Cel, trobarà el pa certament a la terra. I si cal passar per la crisi i per la privació momentània, tampoc no mancarà el pa per al qui se'l guanya davant de Déu. Si no abasten els mitjans humans, el treball extern i els ministres ordinaris de l'economia providencial, Déu fa baixar els ministres extraordinaris i pot salvar de

la catàstrofe els seus escollits, pot salvar de la fam els qui en ell confien. *Non vidi justum derelictum nec semen ejus quaerens panem*. No he vist el just abandonat ni sa fillada famejant, diu l'Escriptura (1).

Però la primera pedra de la fe en la Providència i la primera condició de l'oració del pa, individual i col·lectiva, és *merèixer el pa*, merèixer-lo individualment i merèixer-lo col·lectivament. Una visió instantània: ¿Creieu que mereixen el pa de Déu els cents i mils d'obers que treballant reneguen i blasfemen infernalment, a cada pas, a cada paraula, tot el dia? ¿Considereu que aquest blasfemar esgarriós de tantíssims obrers contra Déu i els sants i l'Eucaristia, pot atraure damunt d'ells altra cosa que la vaga, la crisi i la fam?

I, per altre costat, ¿penseu que pot atraure la benedicció de Déu aquesta blasfèmia pràctica que estem veient ara de la prohibició de l'almoïna? La interdicció de la caritat, que en totes lletres està estampada en una disposició de l'autoritat municipal de Barcelona, fixada pels carrers i exigida sota penya pels agents d'aquesta autoritat, és una insensata provocació, un desafiament estult a la Providència Divina. Si bolxevics o socialistes l'haguessin dictada s'haurien remogut fins les pedres protestant de semblant atac a l'essència de la Caritat cristiana, però l'han promulgada gent que no es tenen per sectaris, i ha passat només amb alguna censura isolada, i amb l'assentiment del compromís polític de molts estaments de dreta. I això dona la mesura del contingut social i del veritable pes específic cristià de certes dretes. La mendicitat en si mateixa no pot ésser reprimida, sinó *regulada* per tal d'evitar frauds, enganys i vagància, explotació de menors i altres abusos. Però impedir el dret primari i elemental de tot home desgraciat a demanar públicament el pa que no té a casa seva, això no té dret a impedir-ho cap autoritat del món, i menys una autoritat que de segur que no voldrà passar per anti-religiosa. Prohibir, i fins castigar amb penya, com un delictes, el fer caritat, és una inhumanitat i una ofensa greu a la primera virtut cristiana. *Majorem autem est Charitas*. Per tant, és una ofensa greu a Crist. Tots els qui recordin el meu article *La boca dels captaïres*, publicat fa dos o tres anys, ja comprendran que no puc aprovar en cap manera, sinó reprovar de tot cor, la disposició que prohibeix l'almoïna. És una veritable temeritat, i preguem que no ens atregui col·lectivament el càstig que col·lectivament mereix la ciutat en nom de la qual la caritat és en lletres de motllo i baix signatura de l'autoritat, *prohibida*. La persona que ho signat, les persones que ho han aconsellat i consentit, ¿saben, per ventura, si no hauran d'anar a captar ells mateixos?

Reprenem aquest comentari un altre dia.

(1) V. el discurs del Sant Pare Pius XI als sacerdots dirigents de la Joventut Catòlica Italiana, 16 setembre del 1929.

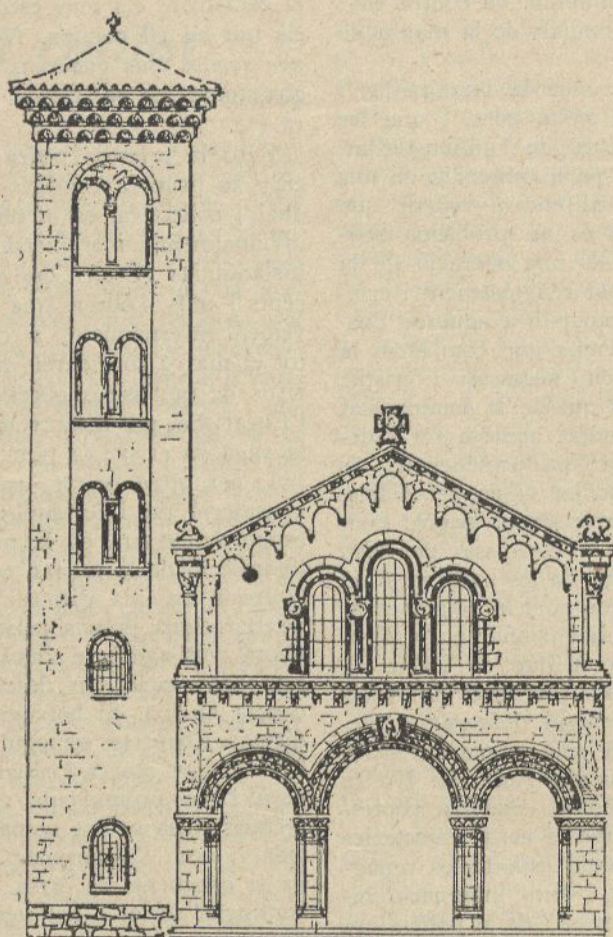

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

L'església de Sant Ramon Nonat a Coll-Blanc (Barcelona-Hospitalet)

Aquest any és any de Ramons. Volíem aquesta setmana dedicar un espai als tres Sants Ramons de Catalunya, que són Sant Ramon de Penyafort, dominic, Sant Ramon Nonat, mercedari, i el Beat Ramon Lull, franciscà. De tots ells es remembren centenaris, enguany. Està encara sobre la taula la commemoració de les Decretals de Gregori IX, compilades pel primer, i promulgades el 1234, la solemnitat de la qual ha estat llargament celebrada a Roma amb el Congrés Internacional de Dret Canònic i Civil. El 17 de gener d'aquest any han fet set-cents anys de l'aprovació pontifícia de la Regla Mercedària, i apropòsit d'això el Sant Pare ha escrit a l'Ordre de la Mercè una notable lletra recordant i unint els noms de S. Ramon de Penyafort, compilador de les Decretals i cofundador de l'Ordre de la Mercè, i de Sant Ramon Nonat, gran sant mercedari del temps de la fundació, i devotíssim de l'Eucaristia. El Papa s'ha recordat magníficament dels dos Sants Ramons catalans, per a retre'ls homenatge, quan tans compatricis seus els obliden (1). Sobre el portentós Ramon Lull, beat de l'Església i màrtir de la fe, filòsof, apologeta i primer missioner d'Ultramar, geni formidable de la cultura catalana i farell originalíssim de tota la ciència medieval, el diari pontifici, *L'Osservatore Romano*, en publicava fa pocs mesos un extens i notable escrit del P. Hec-

tor Albino, S. J. (2), recordant la gran significació del setè centenari del naixement d'aquell qui ha estat reconegut com a primer precursor de l'obra de la *Propaganda Fide*.

No hem pogut fer aquesta remembrança que teníem projectada per a la present setmana, per l'escallença de la festa de Sant Ramon Nonat, 31 d'agost, però vet aquí que les circumstàncies ens deparen la grata ocasió d'esmentar la nostra devoció als tres il·lustres barons de la nostra història i patrons en el cel, de nom Ramon, i aquesta ocasió és la de parlar, per bé que sigui breument i superficialment, de la inauguració solemne de l'església parroquial de Sant Ramon Nonat, erigida a Coll-Blanc (Hospitalet), al mig d'una de les més populosos i necessitades barriades obreres de Barcelona. El gravat representa la façana i campanar del nou temple tal com seran una vegada acabades les obres. L'arquitecte D. Enric Sagnier hi ha donat certa retirança a l'església de Sant Josep Oriol; aquesta semblança és sobretot visible en l'interior de la vasta nau, d'estil romànic. Aquest temple i tota l'obra parroquial anexa, interessantíssima i admirable, és el fruit de la perseverança infatigable del qui fa deu anys exercí de rector fundador i és avui Secretari

(1) *El Debate* 30 gener 1935.

(2) 17 febrer 1935.

de Cambra del Bisbat, Dr. D. Ramon Baucells, seguida per l'econom subsegüent, Mossèn Joan Mas-só i Jacas, i desenrotllada amb empena formidable pel Sr. Rector actual, D. Florenci Baucells, tots tres bons amics nostres. L'església serà l'única parroquial dedicada a Sant Ramon Nonat a Barcelona i pels voltants. El joiell d'aquest temple, vasta església de tres naus amb una esglesiola anexas, que és la que ha funcionat fins ara i que servirà de capella del Sagrament, és el magnífic altar major. Aquest altar, construït en marbre i de grans dimensions, el presideix un pedestal que estatjarà una important relíquia del Sant i que suportarà una imatge grandiosa en hàbit mercedari, que està construint En Fermí Torrella. Aquesta nova església s'inaugurarà diumenge primer de setembre, i començarà la festa el dia mateix de Sant Ramon, dissabte 31 d'agost. Serà beneïda pel Sr. Bisbe, Dr. Irurita, qui per a major relleu hi realitzarà la cerimònia insòlita d'una ordenació sacerdotal, donant començament a una sèrie d'actes i festivitats descrits en els programes profusament repartits, i que per manca d'espai no podem repetir ara.

L'obra social de Sant Ramon de Coll-Blanc conté un edifici per a rectoria amb els baixos destinats a dependències parroquials, un altre edifici per a escola de noies, regides per una comunitat femenina, un restaurant econòmic per a obrers i una cuina gratuïta i semigratuïta de beneficència. En mig del

vastíssim pati que circunda el temple, s'aixeca encara un altre edifici de planta i de tres cossos, que conté l'escola parroquial de nois, regida per mestres diocesans, i està construint-se ara una grandiosa sala d'espectacles. Recomanem una visita al temple i dependències per a formar-se idea del bé que es practica en aquest exemplar centre parroquial, fruit de l'activitat del grup de benemèrits catòlics, impulsat pel rector infatigable.

Felicitem el Dr. Ramon i D. Florenci Baucells, l'actuació dels quals és meritíssima, perquè han realitzat una veritable obra d'apostolat que no pot qualificar-se més que d'heroica, i que mereixerà de Déu una benedicció la més ampla i generosa. Des'tgem que Sant Ramon Nonat, patró d'aquella parròquia i patró nostre, concedeixi forces inexhauribles a la Junta del patronat i al seu incansable rector per tal de poder portar a terme l'acció vibrant d'apostolat tan bellament plantejada en els barris obrers de Coll-Blanc i la Torrassa. Obra transcendental per la ciutat de Barcelona, interesadíssima en la cristianització dels habitants dels suburbis, en l'elevació de les actuals allaus de gent forastera, d'escassa formació religiosa i social. Que Sant Ramon Nonat, i també Sant Ramon de Penyafor, els sants de la Mercè, inseparables en l'obra redemptora, governin aquesta empresa de redempció veritable en favor de la massa obrera d'aquella grandiosa zona barcelonina. *Ad multos annos.* — R.

Vària

Segons estadístiques del ministeri de finances hongarès, hi ha a Hongria unes 137 persones que tenen un capital o uns ingressos que sobrepassen el milió o una fortuna de més d'un milió de pengos. Si es podia fer una estadística dels milionaris de Barcelona i de tot Catalunya segurament la xifra ultrapassaria la de la república hongaresa. És de doldre que en un país com el nostre, en el qual hi ha fortunes tan fabuloses, la missió cultural i social de la riquesa sigui tan oblidada.

A Barcelona abunden les botigues de "preus únics", on a base d'uns preus aparentment baixos els compradors són explotats miserablement. Sabem que moltes d'aquestes botigues són de jueus o són intervingudes per jueus. Evidentment, el públic reclama una intervenció contra l'estafa organitzada. El ministre de comerç de França ha preparat un projecte de llei contra les botigues de preus únics. En ell es prohibeix especialment la venda a pes de gèneres embolicats per endavant, tota vegada que el frau és molt generalitzat. I el mateix es diu dels venedors ambulants. El sistema de venda de preus únics ha de desaparèixer dintre els tres mesos d'entrada la llei en vigor.

Del nostre comerç, tant del que és a preus únics com del que no ho és, es poden contar coses inversemblants. El diner i la riquesa adquirida d'una manera immoral i il·legal porten la maledicció i la ruïna material i espiritual. Únicament el diner guanyat honradament i honesta dona honra i profit.

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

per A. GRIERA

Aquesta obra apareixerà en volums d'unes 300 pàgines; l'obra farà uns deu volums, i es publicarà a raó de quatre volums per any. El preu de cada volum serà d'unes 30 pessetes

El primer volum consta de 342 pàgines, i comprèn els mots A-Azoics. Acaba de publicar-se i s'ha posat a la venda al preu de 30 pessetes

Edicions de Catalunya Social

Pi, 12 - BARCELONA

La campanya contra la pornografia

PER J. CIVERA I SORMANI

El nostre Ajuntament, a més a més de combatre la blasfèmia, es proposa també combatre la pornografia. No creiem que aconseguixi ni una cosa ni altra, perquè són dos mals difícils d'extirpar. Els procediments coercitius són un aturador, però el mal torna repetidament a rebrotar. És una qüestió de cultura i de formació espiritual. Si els qui llegeixen revistes i llibres pornogràfics tinguessin únicament un bri d'espiritualitat, no els llegirien. Naturalment que hem de lloar les disposicions de l'alcaldia que revelen un intent sanejador; però ja veureu com dintre de poc temps tornarem altra vegada a veure infestats els quioscos de publicacions pornogràfiques.

No haurien d'ésser perseguits únicament els venedors, sinó també els editors. ¿Creieu que seria just que fossin castigats únicament els qui intenten fer circular moneda falsa, i que els qui la fabriquen seguissin fabricant-la impunement? Caldria imposar una sanció a tots els editors que es dediquin a la publicació de làmines i llibres obscens.

Si són tancats els establiments en els quals es venen articles que hom considera nocius per a la salut pública, ¿per què ha d'ésser permès el funcionament de les cases editorials que intoxiquen l'esperit de la joventut? Si són castigats els qui atempten contra la salut pública, mereixen també una sanció els qui maten la vida espiritual del poble.

Hauriem de mostrar-nos inexorables amb els qui fomenten la pornografia. Caldria aplicar a aquests individus tot el rigor de la llei. Si ho féssim així, no podrien pas acusar-nos de perseguir les idees contràries a les nostres, perquè els obscens no en tenen cap d'ideari. La sensualitat fa terrejar els homes com els rèptils. Els sensuais mai no els veureu dalt dels cims de l'espiritualitat, on resplendeix la llum pura de les altures, sinó arran del fang i el llot dels camins.

És molt difícil combatre la pornografia, perquè els qui viuen d'ella, coneixen tots els procediments per a burlar la llei. Atureu-vos davant els quioscos i veureu exposats al públic una sèrie de llibres, els autors dels quals pretenen fer creure als incauts que tenen un caràcter científic. Aquests llibres que es refereixen als "problemes" de la vida sexual, ostenten a la capçalera el nom d'un doctor en medicina que mai no ha existit. Amb el nom d'un doctor imaginari, cobreixen una mercaderia innoble. Aquestes obres fan un gran mal a la joventut i també als qui no són joves; i quan la policia intenta recollir-los dels quioscos, els propietaris d'aquests alleguen que tenen un caràcter científic. D'aquesta mena d'obres pseudo-científiques, en trobareu un arsenal a les barraques de llibres vells de la Rambla de Santa Mònica. Tant de bo que desapareguessin amb les obres que s'han d'efectuar en aquella barriada. La majoria de les obres que es venen en aquells establiments populars, tenen un caràcter pornogràfic, anarquista o ateu. Allí trobareu totes les obres que s'han escrit contra el cristianisme en aquests darrers temps, i tota la literatura anarquista.

Moltes de vegades hem observat que, per incitar la curiositat dels joves que s'aturen davant d'aque-

lles barraques, hom exposa únicament un sol exemplar d'una determinada obra pornogràfica. El jove creu que únicament existeix un sol exemplar, i abans que un altre comprador l'adquireixi, es decideix a adquirir-lo. De seguida que el llibre ha estat adquirit, n'és col·locat un altre en el seu lloc. El venedor en té centenars d'exemplars, però vol fer creure als cercadors d'aquesta literatura obscena, que únicament disposa de l'exemplar que és exhibit al públic. Us serà fàcil trobar en aquells llocs, els llibres més abjectes que han sortit de les cases editorials que es dediquen al negoci innoble de la pornografia.

A Madrid es publica una revista que té molta de circulació, que ha trobat el sistema de publicar impunement les fotografies més grolleres i abjectes. Sota el retrat d'una dona nua hi posa aquesta llegenda: "Fotografia de arte". ¿Com els voleu perseguir si creuen que l'art consisteix a presentar les artistes de cabaret tal com anava la nostra mare Eva en el paradís terrenal? Si els persegueu us diran que no estimeu l'art ni la bellesa. L'art i la bellesa per al propietari de l'alludida publicació, no és altra cosa que l'exhibició immoral d'una artista — diguem-ne artista — que per unes monedes es col·loca completament nua davant l'objectiu d'una màquina fotogràfica. Si això és art, preferim que ens declarin enemic d'ell.

Existeixen també unes cases editorials, que tramen a l'estranger, especialment a les Repúbliques Americanes, fotografies "artístiques". No fa molt de temps que, damunt la taula del despatx d'una autoritat catalana, hi havia un plec de fotografies "artístiques", de què la policia s'havia incautat en el precís moment que eren dipositades a la bústia de Correus. Ens digué l'alludida autoritat que les fotografies incautades per la policia eren molt obscenes i que anaven destinades a Bèlgica.

¿Sabeu per què la policia vigilava prop de la casa de Correus? Perquè hi havia hagut una reclamació diplomàtica. Més d'una vegada els representants dels països on van destinades les fotografies "artístiques", han hagut de pregar a les nostres autoritats que prohibeixin l'exportació de llibres i revistes pornogràfics. És una trista glòria per a Barcelona, que s'hagi convertit en el mercat més important de la pornografia.

Ja veieu si en tenen de feina les nostres autoritats si volen combatre les publicacions i els llibres obscens. El Conseller de Governació, senyor Selves, ordenà a la policia que recollís els llibres immorals, i al cap de pocs dies hi havia al pati de la conselleria "un milió d'exemplars". Aquesta xifra exorbitant de llibres pornogràfics, us demostrarà el negoci que fan certes cases editorials. En un país on els bons escriptors i els grans poetes difícilment poden vendre un miler d'exemplars de llurs obres, els escriptors sense cultura i sense talent que escriuen obres pornogràfiques, aconseguixen veure escampades profusament llurs produccions.

Ens queixem que hi hagi una revifalla de plebeisme i que siguin tan nombrosos els homes vulgars. ¿Com voleu que el poble sigui culte i tingui una mica de finor espiritual, si els escriptors sense consciència i sense dignitat, posen a les seves mans llurs produccions abjectes? Un home avesat a contemplar coses immundes, difícilment estimarà la bellesa. Els homes tindran una elegància espiritual, quan puguin desplegar les ales del seu esperit.

¿Un altre 1914?

PER GASTON GERARD

L'horitzó del món, especialment a Europa, cada dia es troba més ennuvolat. Les relacions entre els Estats havien de suavitzar-se i fer-se més jurídiques amb la Societat de les Nacions, i, ben a l'inrevés, es pot dir que mai com des de l'establiment de l'organisme wilsonià el món trontolla i els conflictes no troben solució. Només cal recordar els noms del Chaco i del nou Estat del Manxukuo per saber fins a quin punt ens ha servit la Societat que s'allotja esplèndidament a la vora del llac Lemán, a la ciutat de Rousseau.

No som nosaltres detractors de l'organisme ginebrí. L'hem encoratjat sempre en la seva tasca, si bé hem de confessar que mai no hem pogut creure en un organisme la base del qual sigui estrictament jurídica per encarrilar els greus problemes del món. El dret és fill de la moral, i aquesta ho és de la religió, o bé el dret no serveix més que per a servir unes aparences sense contingut real i sense que les seves conseqüències es deixin sentir com favorables pels països del món ni pels homes.

I aquest ha estat, dissortadament, el cas de l'organisme nascut arran del Tractat de Versalles, com element pacificador i mitjancer entre els pobles. És volgué fer una construcció purament jurídica; es volgué prescindir de tot element de pau social fonamentat en l'única doctrina que pot proporcionar aquesta pau, el Cristianisme, i les conseqüències no han trigat a mostrar-nos l'organisme ginebrí, si no com un instrument totalment inútil, almenys com un instrument poc adequat per a l'alta missió que se li assenyalava.

¿No ha servit per a res la Societat de les Nacions? Sí, ha servit per molt i ha tingut algun èxit esclatant. Una sola topada que hagi evitat entre els pobles és ja suficient per acreditar l'organisme internacional com instrument útil i per donar per ben esmerçats els esforços dedicats a la seva conservació. Però d'això a servir per a la missió total que tenia confiada, hi ha un mar de separació.

* * *

La qüestió italo-abissínia abassega el món, i fins els fets més transcendents d'altre caràcter — com l'assaig econòmic de França amb els seus famosos decrets-lleis, que en altre temps hauria apassionat tothom — ara semblen quedar en segona fila. Tot ho omple el problema susdit; perquè no hi ha ningú que a hores d'ara no s'adoni que si el problema és important en si mateix, ho és doblement perquè amb les seves derivacions pot arribar a produir un altre conflicte mundial com el que amb horror recordem: el que durà des de l'any 1914 fins al 1918.

¿És que no indica alguna cosa aquest treball incessant dels països més importants d'Europa per trobar una solució a la qüestió? Anglaterra no cessa amb les seves actuacions cercant un derivatiu al problema, arribant a un veritable estat de nerviosisme en els seus dirigents i donant la sensació que troba un interès directe en aquest conflicte. França, minada interiorment per greus problemes d'ordre econòmic, no sap a quina carta quedar-se entre

la seva nova aliada Itàlia i la seva vella amiga Anglaterra. I els altres Estats segueixen com poden el desenrotllament del conflicte, per bé que procurant tots no aventurar idees ni posicions que, a la llarga, podrien portar-los una situació de compromís a l'hora menys pensada.

En canvi, hi ha un país que es mostra cada dia més difícil de tractar en aquesta qüestió i que fa la seva sensació que li privin massa el pas començant els continuats assalts diplomàtics de les altres nacions: és Itàlia, que a través de converses internacionals, de conferències diplomàtiques i de crides a la Societat de les Nacions, va portant la seva gent a l'Àfrica, i compta ja amb un milió d'homes damunt les armes i pren tota mena de mesures com si la guerra hagués de començar demà mateix. A més, tota la Península italiana es troba trasbalsada de dalt a baix, segons testimonis presencials, per un esperit bèl·lic formidable, sense aturador, i tot fa pressentir aquells dies tràgics de l'agost del 1914, que ens portaren a una tragèdia sense precedent... en aquell moment històric.

Deturar ara el camí d'Itàlia valdria tant com engegar un home carregat d'armes, de tota mena d'armes, que es sent o es creu en el seu dret, i voler que respectés qui se li oposi al pas sense fer ús de cap d'aquelles armes. ¿Resultaria raonable aquesta posició?

Dissortadament, tots els símptomes són tristament conduents al conflicte i tota la preparació d'aquest no obeeix a altra cosa que a guerra i guerra! La humanitat, mancada de grans ideals en la seva gran part, cerca en ideals petits, minúsculs, d'imperialisme de petita àrea o d'egoisme nacional, una força d'esperit amb què nodrir-se, i equivoca el camí. Els grans ideals han estat substituïts per un nacionalisme eixorc, que equival a un egoisme col·lectiu, i ja les coses semblen no tenir altra contrapartida que aquell propi egoisme i el càlcul de les seves conseqüències materials. Tota la resta, tota força ètica, és un verbalisme a seques, que no serveix per a res en el món dissortat dels nostres dies.

* * *

Només una llum es veu a l'horitzó: la derivada dels grans principis de la Creu, que sempre, encara que els homes li girin l'esquena, s'alça entremig dels pobles per donar-los la seva ombra paternal i protectora. Han estat ja repetides les invocacions als grans principis cristians, i fins hi ha hagut un polític laborista anglès que ha llançat la idea d'una magna assemblea dels seguidors del Crist al lloc mateix on Aquest va vessar la seva preciosa sang per a redimir els homes.

És evident que quan la humanitat se sent adolorida gira els ulls a les grans deus de pietat i de germanor que deriven del Calvari i espera amb daler els mots de pau que poden venir del representant de Crist a la terra, el Sant Pare de Roma. ¿Com no ha d'ésser així si, a la fi, tots els remeis estrictament derivats del dret fallen i roden per terra?

Ara la humanitat torna a sofrir una crisi de man-

ca d'esperit recte i orientat cap a dalt. Ara la humanitat pot patir, doncs, les conseqüències que pateixen els cossos que es descomponen per manca d'ànima que els porti la vida. ¿Hi haurà qui pugui créure que els pobles no tenen esperit o que si el tenen el poden nodrir de qualsevol manera i amb un ideal arran de terra únicament? Els individus no suporten una alimentació contrària al seu cos ni un ideari que emmetzini la seva ànima. Els pobles tampoc no viuen si s'assequen les seves fonts de vida i es perden les aigües que ragen de les grans deus de la seva espiritualitat.

Després del període 1914-1918, els pobles cercaren l'ànima col·lectiva; no la cercaren on devien, i enlloc del nodriment del seu esperit col·lectiu per ideals altíssims, es nodriren amb ideals nacionals, exclusivament nacionals, que sota els noms més variats poden encarnar tal vegada un egoisme col·lec-

tiu petit. I per la defensa d'aquests ideals, ho feren tot; fins maltractaren la seva economia, que havia d'ésser defensada amb gran cura dels estralls soferts durant la guerra. I avui ens trobem amb països l'únic ideal dels quals es concentra en el millorament de la raça; amb altres, que no han fet altra obra que posar en peu de guerra set milions d'habitants; amb altres, que es creuen superiors a tots els pobles de la terra, amb una missió poc menys que providencial, mentre que interiorment es debaten inútilment cercant solució als més formidables problemes, etc. El caos europeu que va produir la tragèdia 1914-1918 no és massa diferent de l'actual. La tragèdia, doncs, pot néixer novament el dia menys esperat, i al primer foc que es produeixi, l'incendi pot esclatar arreu del món conduint-nos a un altre 1914. ¿On serà el Sarajevo actual?, es demana el món esgarriat.

Moviment catòlic

FA FALTA UN LLIBRE

En el centenari de la crema dels convents la nostra revista ha posat de relleu les malvestats dutes a cap pels incendiàries del 1835. S'han ressenyat els actes de vandalisme de les cremes sistematitzades d'esglésies i convents durant el bienni, especialment pel maig del 1931 i per l'octubre del 1934. Ningú no ha sistematitzat, però, les devastacions dutes a cap amb la desamortització primer i amb les confiscacions del passat bienni.

Darrerament Franz Goldschmitt ha publicat un llibre, "La lluita cultural a França", en el qual és ressenyada la secularització dels béns dels ordes religiosos en l'època de Combes-Waldeck Rousseau, cap als començaments del segle present. Extraïem d'aquest llibre el que segueix:

"Després de la nova llei de congregacions, els ordes religiosos no podien posseir béns. Els jutjats havien de decidir a qui corresponien les propietats. Després que un orde havia sortit del convent, els liquidadors nomenats pel jutjat segellaven les portes i n'administraven els béns. Els liquidadors més coneguts eren Duez, Menage, Lacoutourier i Millérand. Després de la sentència del jutjat, es procedia a la venda i distribució dels béns dels convents. Com es procedia, ho demostraren alguns exemples. A Lamenans es venia un convent per 90.000 francs; els liquidadors cobraven per viatges 12.000 francs, per honoraris 18.000 francs, per costes de jutjat 12.000 francs; tres germans llocs i vells del convent rebien per indemnització 50 francs. Millérand, ministre i cap socialista, era un dels liquidadors. Aquest subjecte es feia pagar a Grenoble 1.500 francs per una sola sessió del jutjat; per 29 discursos 59.000 francs. El germà de Clemenceau va cobrar per quatre discursos 4.250 francs. Faure va parlar 239 vegades en processos de convents i va cobrar 39.000 francs. Una referència oficial ressenya 115 liquidacions; resultat 32.280.000 francs; els tributs i les costes van pujar 10.000.000; els religiosos d'aquests convents rebien en conjunt una indemnització de 230.000

francs. En 69 subhastes foren necessàries subvencions de l'estat per pagar les costes. Al departament de l'Indre-et-Loire, el valor dels béns de religiosos pujava a 1.380.000 francs i es van vendre per 575.000 frs.; les hipoteques ja en pujaren 591.000; els liquidadors, però, cobraren 25.000 francs. L'estat hi tingué un dèficit de 45.000 francs. En moltes subhastes no hi concorria ningú, o els objectes es venien per un preu irrisori. El gabinet de Física dels Jesuïtes de Brest, que valia molts mils francs, fou venut per 50 francs; un piano per 50 i un harmònim per un; 250 volums de clàssics per un franc; 27 llits amb les tauletes corresponents per 314 francs. La fusteria, la impremta i els mobles del convent de franciscans de Brioux es vengueren per un preu irrisori. Duez oferí l'edifici per 72.000 francs. Ningú no el va adquirir, els seus honoraris, però, van pujar 20.349 francs. El producte de la venda de l'edifici de les Missions Africanes de Marsella fou de 362 francs.

A Chanac, un edifici de 20.000 francs de valor era venut per 1.000. Les despeses de liquidació foren de 2.000 francs, l'estat hi afegia 1.000 francs.

En la liquidació dels béns dels cartoixans es volia fer un suborn. Se'ls digué que si oferien dos milions de francs no se'ls subhastarien els béns; el prior va refusar la proposta.

Els liquidadors pagaven als religiosos cinc francs per la confecció d'un plànol, però en comptaven 50 a l'estat. Es pagaven viatges que no es feien. Es dona el cas de liquidador que va cobrar 17 viatges per un mateix dia. Hi ha notari que en un mateix dia prengué 50 inventaris en localitats distants diverses jornades unes de les altres. Per a guanyar diners es fingien processos. N'és un cas típic el procés dels cartoixans de Grenoble. Els cartoixans hi tenien la famosa fàbrica de "Chartreuse" que tributava anyalment a l'estat 270.000 francs. El valor de tots els edificis fou fixat a 10 milions. El liquidador Lecoutourier en tenia l'administració. Lliurà a Cousenier l'explotació del negoci amb les següents condicions: Compra de la patent un milió i mig. Fns

a la venda definitiva del negoci la comissió liquidadora havia de percebre el 14 per cent dels beneficis nets i el liquidador, personalment, el 5 per cent. En poc temps Lecouturier cobrava per les seves molèsties 80.000 francs. Hi hagué un plet entre els dos i el jutjat decidí que Cousenier no havia de pagar el milió i mig de la patent. Un tal Marnier oferí pel negoci de la "Chartreuse" 5 milions de francs i com fos declarat insolvent hagué de pagar 2.400.000 francs i Cousenier obtenia la patent per 501.000 frs.

La manera com es van liquidar els béns de les comunitats religioses ho demostra la següent estadística:

Convents a: Preu de valoració: Preu de venda:

Aix	190.000	23.000
Marsella (Sagrat Cor)	235.000	69.500
Marsella (Oblats)	200.000	25.500
Sarlat	248.500	8.595
Rennes	1.145.000	100.050
Roubaix	24.700	13.000
París (Marianistes)	931.000	350.050
París (Germans E. C.)	18.000.000	329.550
Castelsarrasin	215.000	4.000
Belley	173.000	10.000
Belley	231.000	6.000
Digue	25.000	2.000
Montlieu	172.000	15.000
Montbard	311.200	43.000
Ruoms	185.000	30.000

D'aquestes sumes cal restar les costes de liquidació. Demés, hi hagué compradors insolvents i, sovint, molts convents tenien hipoteques a liquidar.

L'any 1912 "Le Temps" va portar la notícia que el convent de religioses de la Trapa de Perpinyà havia estat venut per 10.200 francs a un amic de les religioses. L'estat, però, havia hagut de pagar en plet 120.000 francs per hipoteques. Aquestes xifres demostren els "bons negocis" fets per l'estat en la incautació dels béns de les congregacions religioses.

Ja en 1905 es feien tota mena de trampes i enganyos. Hi hagué una interpellació a la cambra. Combes, per tal de fer caure Millérand i Briand, va reclamar una comissió investigadora. Fou acordada, i Combes n'era president. L'any 1905 publicava els resultats de les subhastes fetes del 1907 al 31 de desembre del 1908. En conjunt, es van robar a les congregacions 49.887.035.000 francs, dels quals l'estat en diposità 5 al banc; se'n va separar 211 milions per tal com les liquidacions corresponents encara no eren acabades; el govern havia pagat per endavant per despeses 7.606.655 francs i havia entrat en caixa 4.616.889 per tributs. Els creditors de les congregacions van cobrar 30.078.847 francs; els creditors dels convents que sostenien els pobres 456.003

i 1.280.417 francs per atendre religiosos malaltissos.

A les butxaques dels liquidadors van anar a parar: 1.046.327 francs per sostenir els immobles de convents; 434.704 francs per l'explotació de terres; 6.153.845 per plets i processos; 643.175 per experts; 1.609.963 per notaris i jutjats; 1.693.261 per advocats; 535.803 per procuradors; 411.051 per viatges i correspondència; 730.079 per material d'escriptori; 643.175 per indemnitzacions als liquidadors; 570.022 per despeses dels liquidadors; 2.113.087 per diverses coses i 4.091.412 per sumes introbables.

D'aquests números precedents es dedueix la trampa, l'engany, el robatori. Amb aquest capital els ordes religiosos haurien dirigit milers d'establiments d'ensenyança, curat milions de malalts i atès pobres innombrables. Aquests nobles benefactors de la humanitat foren llançats al carrer, assetjats per la fam i els béns llurs reunits amb grans sacrificis eren malversats pels polítics rancuniosos i per llurs amics en el joc, amb alcohol i amb bagasses. Aquesta és l'obra del govern liberal-socialista de França! El "Journal des Débats" escrivia l'any 1912: "L'opinió pública sap el que ha passat amb el Milliard; sap quin ha estat el treball dels liquidadors. I això no privarà de considerar als liquidadors, amb plena justícia, com una taca vergonyosa de la qual el combisme no s'alliberarà mai més." Duez aviat va ésser destituït, per motius de salut, del seu càrrec, i, malgrat totes les disculpes cercades, anava a la presó per 12 anys. Havia perdut a la borsa un milió de francs de particulars i quatre milions dels diners de les liquidacions. El seu secretari Gauthier era empresonat per quatre anys.

A Espanya fa falta un llibre que historii la desamortització dels convents, succeïda ara fa un segle, amb les vendes ignominioses i amb els lladronicis realitzats. La bona gent sap encara avui que aquells que van adquirir béns robats porten la maledicció al damunt. I aquest llibre hauria d'historiar la confiscació ignominiosa dels béns dels jesuïtes i d'altres congregacions, succeïda durant el bienni; hauria d'historiar la política cultural tan negra per dintre de la resta d'Espanya i de Catalunya, la qual en disbauxa creixent ha eixugat les arques de les corporacions públiques per arribar a una cultura laica, dissolvent, la darrera irradiació de la qual és el renec après del mestre que està a la mercè dels "sense Déu".

Alemanya. — L'obra de les vocacions sacerdotals. — La mare és l'element familiar més propi per a desvetllar les vocacions sacerdotals. La majoria dels sacerdots deu la seva vocació als oferiments i a les pregàries d'una mare piadosa. La mare infon en l'ànima tendra de l'infant la llavor de la pietat, l'ideai del sacerdot i aquelles virtuts que són l'ornament d'un sacerdot. El bisbe de Münster, comte de Galen, fa poc ha escrit una pastoral en la qual recomanava als sacerdots la instauració en les parròquies llurs

FUNICULAR AERI DE MONTSERRAT A ST. JERONI

Unit a la porta de l'Abadia per un servei regular d'autòmnibus

Complement obligat de tota excursió ben organitzada a Montserrat.

En 8 minuts, amb rampa del 200 per cent, (la major del planeta) ascendeix al cim més alt de la muntanya, 1235 metres s/m.

de "l'obra femenina auxiliar de les vocacions sacerdotals". El bisbe escriu: les dones que formen part d'aquesta obra volen acceptar la responsabilitat del sacerdoci i de la seva missió en quant pregunuen i ofereixen sacrificis pels sacerdots. Aquesta obra considera com a missió capital seva el desvetllar i fomentar vertaderes vocacions sacerdotals, pregar pels sacerdots que treballen a la vinya del Senyor i assistir-los amb els seus sacrificis ocults. Així com una mare natural, piadosa i sacrificada és, les més de les vegades, l'instrument de la Providència que dona a l'Església un sant sacerdot, així les nobles dones, vertaderament catòliques, que, seguint l'exemple de les dones de l'Evangeli, volen servir el Senyor en les persones dels seus apòstols i deixebles, practiquen una maternitat espiritual.

Calúmnies dels enemics de l'Església. — Fa poc que arreu del món es propagà la notícia que els catòlics alemanys s'unien als comunistes per enderrocar el règim nacional-socialista. Aquesta notícia tendenciosa, que de ningú no ha estat creguda, ha estat desmentida oficialment per la cancelleria de l'arxidiòcesi de Munic. El Cardenal Faulhaber, que durant aquests anys de persecució religiosa parla alt i parla clar, ha fet desmentir rodonament la informació. L'Església en les seves organitzacions de joventut no admet elements enemics de l'ordre públic o que maquinin contra l'estat. Cal recordar que l'Església catòlica sofreix a Rússia i a Mèxic, per culpa del Comunisme, la persecució més ferotge que mai s'hagi conegut.

Els cristians alemanys. — El cristianisme alemany organitzat pel doctor Hauer, que ha d'ésser un "Cristianisme ari" lliure d'influències romanes i jueves, està en crisi. Ludendorff, que s'ha caracteritzat pels seus atacs al catolicisme, darrerament ha atacat amb violència al fundador d'aquesta secta. Dinter ha escrit darrerament que la religió d'Hauer i dels seus seguidors no és altra cosa que un bolxevisme religiós que condueix al bolxevisme polític, de la mateixa manera que les idees de la democràcia van preparar el domini del socialisme i darrera seu el comunisme i el bolxevisme. "La derrota de les potestats infernals que l'any 1918 van alçar el cap, no serà pas definitiva; i la lluita en contra seu serà inútil, si de nou es dona peu a l'ateisme anticristià, perquè amb la careta del racisme puguin continuar les seves maquinacions subterrànies". El mateix podríem dir al nostre país de les esquerres que reclamen la "legalitat" i lluiten per la "catalanitat".

França. — Una estadística de la clerecia. França és un país que està dividit en 87 diòcesis, compta una població de més de 41 milions d'habitants, 36.149 parròquies i 47.015 sacerdots. En terme mitjà hi ha a França un sacerdot per cada 877 habitants. Les diòcesis que tenen més sacerdots són París: 1791; Lille: 1610; Lió: 1573; Strassburg: 1150; Arras: 1075; Rennes: 1050; Saint Brieux: 970. Tingut en compte el nombre d'habitants, a la diòcesi de París correspon un sacerdot per 2512 habitants; a la de Marsella, 1755; a la de Versalles, 1698; a la d'Arras, 1335 i a la de Burdeos, 1511. En canvi, la diòcesi de Meude té un sacerdot per cada 188 habitants i la de Rodez en té un per cada 337.

Una missa nova. — Darrerament han celebrat la primera missa a Fontenoy-sous-Bois, en presència de molts dignataris de l'Església, el P. Johann Mohammed Ben Abd El Jolil que fa vuit anys es convertí de l'Islamisme i entrà a l'ordre franciscana. L'Arquebisbe Monsenyor Baudrillardt en el sermó va descriure d'una manera admirable l'evolució interior del convertit.

Creixença del catolicisme a Dinamarca. — L'any 1930 tinguérem l'avinentsa de fer coneixença en el congrés catòlic de Münster amb el bisbe Müller d'Estocolm i amb un sacerdot danès el qual, no oblidant l'amistat contreta, de temps en temps em deixa arribar una publicació catòlica danesa. Per altra banda, per conducte de diferents professors danesos, coneguts en altres congressos, he pogut convèncer-me que la muralla de ferro alçada pel Protestantisme per tal d'evitar la penetració del Catolicisme en el país, ha estat rompuda.

Hi ha a Dinamarca uns 3.500.000 catòlics i entre ells 250.000 catòlics que despleguen una activitat exemplar. El fet que els catòlics, deu anys enrera, eren a Dinamarca solament 10.000, explica l'activitat llur i el seu proselitisme. Sota la direcció del Vicari Apostòlic de Dinamarca, uns 85 sacerdots tenen confiada la cura dels catòlics escampats per tot el país. Els sacerdots de la clerecia secular són danesos en majoria, els religiosos, en canvi, són la minoria. Hi ha erigides 32 parròquies; les esglésies, però, comptades les dels convents i hospitals, són un centenar. Gairebé cada any s'alça una nova església. L'apostolat s'exerceix per una banda amb les classes selectes i per l'altra amb la caritat. La conversió del gran escriptor Jørgensen ha exercit una gran influència. Per altra banda, l'acció d'unes 600 religioses de la Caritat en els hospitals més moderns del país es deixa sentir profundament. Són exemplars la Lliga femenina i l'Associació de Joventut. Cal procedir amb gran tacte en les activitats apològiques: els danesos senten la democràcia i refusen l'autoritat. S'ha fracassat allà on s'ha combatut el protestantisme. En canvi, l'exposició senzilla i clara de les doctrines catòliques ha obtingut el millor resultat. Aquesta es fa per mitjà de fulletons sobre el Papat, l'organització de l'Església, els jesuïtes, l'Antic Testament, la doctrina catòlica dels Sagraments, etc.

Les oracions dels devocionaris són tretes generalment dels llibres de pietat danesos anteriors a la Reforma. És típica la posició de la premsa danesa davant del catolicisme. Gairebé mai no apareixen atacs dirigits contra l'Església catòlica. Les processons poden celebrar-se per les vies públiques amb tal que abans es notifiqui a la policia. Les escoles catòliques són subvencionades per l'Estat, fet extraordinari que deuriem anotar-se els camps de la democràcia espanyola i també la majoria dels mestres espanyols que observen una *neutralitat* religiosa. L'acció missionera dels catòlics no topa en aquest país amb altre obstacle que amb l'oposició espiritual que cada dia és més feble.

Més d'una vegada hem sentit elogiar a homes del món de la Ciència dels països el Nord no catòlics l'exemplaritat dels representants del govern d'Espanya que participaven en les grans solemnitats religioses dels catòlics d'aquells països. La missió que

tenen els homes de carrera catòlics d'Espanya és extraordinària tant dintre del país com a l'estranger. L'autèntica catolicitat que és la glòria més alta d'Espanya ha de reviuir i ha de reflorir en totes les nostres institucions.

Retorn a Pascal. — Fa poc que l'escriptor alemany Romano Guardini ha publicat un llibre sobre Pascal: "Consciència Cristiana" i, simultàniament, Maurici Sauriau ha publicat "Pensées catholiques de Pascal". En un article publicat per aquesta avinentesa a "La Vie Catholique" es diu que Pascal no sols és "el millor clàssic francès sinó el més gran escriptor de França". Fins Valéry i Gide, enemics seus, han après d'ell l'anàlisi despiciat del cor humà.

Du Bos veu els vertaders seguidors de Pascal en Maine de Biran, en el Cardenal Newman, en Jacques Rivière i François Mauriac. Pascal, feta abs-

tracció del seu jansenisme, és el príncep de l'Humanisme catòlic la història del qual ha estat escrita per Brémont. Pascal, el gran investigador de les ànimes, ens sembla a nosaltres, gent superficial, que sols ha vist els defectes de les ànimes. Pascal és un antropòleg modern. Allò que va escriure sobre l'ús recte i espiritual de les malalties, ell que no havia passat dia durant decennis sense un dolor, s'adapta perfectament als Manuals d'higiene dels nervis i es mou en els límits, avui de tanta actualitat entre la Medicina i la Teologia. Un dels seus admiradors ha escrit: "l'insomni és la claredat en la nit" i aquesta frase la podia haver escrit el que pels seus sofriments veïe el que era la claredat de la vida.

I "La Vie Catholique" cita una sèrie de nous estudis sobre Pascal els quals demostren que els catòlics francesos valoren la figura del gran catòlic que es digué Pascal.

Carnet setmanal

Les aigües quietes. — Com que el centre de l'activitat política són els grans nuclis urbans i aquests resten poc menys que morts durant la segona quinzena d'agost, en realitat el comentari polític ha de restar també encalmat i portat a un ritme al qual no estem ja acostumats donat el vertigen característic de la vida moderna.

Abans eren solament els privilegiats de la fortuna els qui es permetien les vacances estiuenques. Més tard, foren les classes mercantils les que s'incorporaren a aquest fet de les vacances durant l'estiu. I darrerament, gràcies a la benemèrita institució social de les vacances de vuit dies retribuïdes, són tots els treballadors manuals i de tota mena els qui gaudeixen uns dies de calma i de repòs, deixant les ciutats poc menys que desertes durant una vuitada. En alguns llocs, i Terrassa ens serveixi d'exemple, posats d'acord patrons i obrers, fan les vacances durant la setmana de la Mare de Déu d'agost, i ja no cal dir que amb les xemeneies sense fum, els motors parats, i les anades i vingudes de les fàbriques i despatxos acabades, la ciutat pren un caire insospitat de repòs i de quietud, que encanta. Els milers de gent treballadora que gaudeix de la calma surten en autoòmnibus i trens a córrer terres enllà; i els que resten a ciutat, entre els carrers deserts i els llocs de reunió abandonats, també frueixen d'una tranquil·litat paradisiaca i porten la seva vida a un ritme desacostumat.

Madrid, el centre de l'activitat política espanyola, es troba aquests dies aclaparat per temperatures extremades, que quasi impossibiliten la circulació per les seves vies durant les hores de sol; i tots els polítics han fet via cap a les platges del Nord i de l'Est,

mentre els escassos oficinistes que resten als despatxos ministerials es dediquen a llegir la premsa i despatxar allò que té un caràcter de rigorosa urgència, sense que altra mònita que la d'una son, encara més accentuada que durant tot l'any, els escaigui durant l'època canicular. Únicament a les clàssiques penyes de cafè els comentaris abunden, com de costum, però en tons tranquils i sense apassionament, i fins i tot els periodistes es consideren eximits de l'obligació de recollir allò que s'hi diu, ja que ni la solvència dels conversaires ni l'envergadura del comentari fan necessària la recollida de rumors que en altres èpoques de l'any es considerarien dignes d'anar a les columnes del periòdic.

A més, durant les darreres setmanes ha donat pàbul a les converses de cafè i als comentaris dels centres polítics un fet de transcendental importància, no polític, però sí d'un alt interès per al país. Ens referim al robatori de les joies valuosíssimes de la Catedral de Pamplona i als treballs portats a cap per la Policia per a recobrar-les i trobar els autors de l'estúpida i sacrílega malifeta.

No cal dir que a Espanya sencera ha dolgut l'espectacle que fills del propi país hagin estat tan poc respectuosos amb els tresors de pietat i d'art que arreu del món es respecten i són estimats pels fills del propi país. Això indica que l'època moderna ha esborrat de milers de cors espanyols el sentiment de l'amor patri i fins de la dignitat col·lectiva.

Un altre fet que ens ha revelat aquell robatori i la relativa facilitat amb què han estat trobats bona part dels complicats en ell és l'excel·lent qualitat de la nostra policia, que s'ha cobert de glòria amb el fet de referència.

El 17 de setembre. — S'ha dit ja oficialment que que en aquesta data s'obriran novament les Corts de la República. Aquell moment serà extraordinàriament interessant per a tots, ja que s'hi plantejaran

VALORS DE RENDA

Informació
(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa-Fontanella, 15

davant els diputats dos problemes del més alt interès nacional: el del Pressupost per a 1936, amb les corresponents retallades fetes d'acord amb l'anomenada llei de Restriccions, i el projecte de reforma constitucional, que nosaltres, com a catòlics, ni podem ni hem de deixar mai de banda, puix que té per a tots un interès vital.

Amb la llei de Restriccions, el Govern en té prou per fer i desfer en matèria econòmica i administrativa, sense altre límit que haver-ne de donar compte al Parlament. I no és un secret per a ningú que el Ministre de Finances treballa seriosament en la dita feina, celebrant conferències, estudiant pressupostos parcials de Ministeris, acoblant serveis per a suprimir-ne d'altres, etc. El senyor Chapaprieta té, entre altres coses, posat en aquest problema el seu honor ministerial, com a polític i financer, i no pot cessar en la comesa. Si les Corts li posaren a la mà l'instrument adequat que ell va dir que necessitava, autoritzant-lo per a tot el que sigui convenient, cal que usi aquell instrument amb l'amplitud necessària per no arribar al Parlament amb les mans buides de reformes transcendents i suficients per a introduir les economies urgents en la nostra llei econòmica a fi de sanejar les finances de l'Estat, base i fonament del sanejament de totes les altres finances. No és estrany, doncs, que el Ministre no cessi en la seva feina i que per tots els mitjans procuri arribar on calgui, sense cometre injustícies. Si així ho fa, el seu nom pot passar a la història de les nostres finances entre els més gloriosos, entre els d'un Camacho i d'un Villaverde, ja que haurà aconseguit allò que durant anys i anys no s'ha pogut aconseguir, per manca de talent o per manca d'ambient favorable, per cap altre Ministre del seu Departament.

I el projecte de Reforma constitucional, ja el coneixem. El que no coneixem, però, és el desig d'aprovar-lo, tal vegada, entre molts elements dels partits mateixos que l'han presentat. No és hora de comentar-lo ni de comentar-ne les possibilitats d'èxit. És només qüestió de recordar-lo sovint perquè la seva memòria ens posi a tots en esguard de futurs esdeveniments polítics a fi que per tripijocs i maniobres no ens sigui escamotejat aquell projecte sense el qual no poden viure normalment i en ple règim jurídic una bona part dels ciutadans d'aquest país.

L'atenció al conflicte italo-abissini.

Ja diguérem en una de les nostres cròniques anteriors que l'atenció de tot el món està posada en aquesta qüestió, que atreu els esguards de tothom. Avui, dissortadament, podem afegir, de més a més, que Itàlia cada dia va prenent una actitud més decidida en la seva posició de dominar, amb mandat polític i econòmic, el país negre d'Abissínia, i que a hores d'ara cap força jurídica normal no sembla poder contenir aquell conflicte.

Però si la gravetat restava ací, rai. El cas és que

avui no es produeix un conflicte d'aquesta envergadura sense que porti un comble de derivacions que el facin doblement temible. El conflicte esmentat ho era entre Itàlia i Abissínia; avui ho és ja entre Itàlia i Anglaterra, ja que aquesta no es resigna a deixar-se emportar per una altra potència, plena de vitalitat i de gent, el domini de la Mediterrània. Itàlia, a l'altra part de la mar, és un pont que pot barrar molts passos d'Anglaterra, que per una banda domina Malta, per altra Gibraltar, i que encara és mestressa d'una bona part d'Àfrica amb el Canal de Suez per lligar-la amb les terres protegides de la Palestina, de l'Iraq, etc. ¿Com tolerarà l'Imperi més gran del món aquesta possibilitat de tancament del pas per mars que està acostumat a dominar? La inquietud produïda a Anglaterra pel conflicte italià amb Abissínia indica la importància que allí es dona al problema, el més greu que s'hagi plantejat a aquell Imperi de molts anys a aquesta banda. I si Itàlia segueix pels camins actuals d'enviar homes i material a l'Àfrica, quan les primeres canonades esclatin, ¿qui es capaç de preveure l'abast que pugui tenir aquest conflicte, això sense oblidar que el Japó vigila i que altres països hauran d'entrar igualment en joc, puix que no en va Àustria deixarà d'ésser protegida curosament per Itàlia, aqueferada en altres terres, i Àustria és el desllorigador del centre d'Europa?

No és sense raó que el món té els ulls fits en el conflicte, que a hores d'ara sembla ja inevitable. Ni els decrets-lleis de França, amb tot i la seva transcendència, ni les últimes actituds equívokes dels homes del Reich, ni cap altre problema adquireixen la importància ni l'actualitat que adquiriria en temps normal arreu del món, obsessionat com es troba aquest pel problema italo-abissini.

Dissortadament, no haurem de trigar molt a saber-ne el desenllaç decisiu, puix que un cop trencada l'harmonia que fa uns quants dies semblava haver-se produït entre els països interessats, és de creure que el so del canó ens despertarà qualsevol moment, a l'hora més impensada, com acostuma a succeir en aquesta mena de qüestions.

Que els lectors i que tothom pregui a Déu perquè la sang no sigui novament vessada i que nosaltres, país essencialment mediterrani, ens puguem alliberar directament del conflicte, com ens alliberàrem del de 1914-1918, encara que per la nostra posició n'haguem de rebre necessàriament els esquitxos més o menys bruts del fang imperialista que avui domina el món.

**Aquest número ha passat
per la censura**

BIOSER FORTIFICA

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 11 - Tel. 17605 - BARCELONA

OBRES COMPLETES

de l'Il·lm. Sr. Dr. JOSEP TORRAS I BAGES

EDICIÓ COMPLETA EN 33 VOLUMS

En paper superior: És servida en rústega o en tela i planxes daurades.

En paper de fil: L'edició en paper de fil duu filigrana, la coberta dels volums és tirada a dues tintes i està resguardada amb paper transparent.
El tiratge és de 100 exemplars numerats a màquina.

Preus durant la publicació: Cada volum de l'edició corrent relligat en rústega, **5 ptes.**; relligat en tela i planxes, **7 ptes.**; de l'edició en paper de fil, **22 ptes.**

A pagar cada mes, contra l'entrega del volum publicat. Al qui pagui tot el valor d'un cop al començar la subscripció se li rebaixaran 25 ptes.

HAN SORTIT JA ELS SIS PRIMERS VOLUMS

**JA HA SORTIT LA
INTRODUCCIÓ A LA VIDA DEVOTA PER A LA JOVENTUT**

LA MEMORABLE OBRA DE
SANT FRANCESC DE SALES

Traduïda al català per
Mn. **ANTONI FERRER, Prev.**

Cap persona que tingui desig veritable de ser piadosa i devota no pot desconèixer aquesta meravella d'orientadora doctrina i de caritativa tendresa. Aquesta edició és especialment indicada per a la joventut.

Un elegant volum de més de 400 pàgines.

En rústega, **3 ptes.**

Enquadernat en tela, **4'50 ptes.**

Camí d'Apòstol

Explicacions i anècdotes sobre la vocació sacerdotal, escrites per J. Millot, Prev., Vicari General de Versalles. Traducció de J. Gros, Prev. Il·lustracions d'En Prat Ubach.

Propi per a fer-ne present als nois dels Catecismes, Patronats, Escoles i petits seminaristes i lectura agradable per a tots aquells que sentin estimació o atracció per la carrera sacerdotal.

En rústega: **1 pesseta**

Enquadernat: **2 pessetes**

NOVETAT

**LA MISSA EXPLICADA
AL POBLE FIDEL**

PEL

Dr. Pius Parsch

Canonge agustinià de Klosterneuburg

Llibret de 96 pàgines, **75 cèntims**

La millor explicació de la missa que s'ha escrit per al poble. Complement indispensable de tot missal o eucologi.

Unes aigües excepcionals per la seva composició
i per les seves famoses propietats terapèutiques

Balneari TERMES ORION

SANTA COLOMA DE FARNÉS

Malalties del sistema nerviós i de la circulació. — *Hipertensió arterial; apoplexia.* —
Artritis i Reumatisme. — Processos quirúrgics. — Malalties de la dona.

Temporada: del 15 de maig al 31 d'octubre

EN BEGUDA: AIGUA ORION

Agència Andrés

**Transports de Barcelona
a València i viceversa**

Servei ràpid i diari a domicili

DOMICILIS:

Garantia en les comandes

BARCELONA: Carrer Ample, 24. Tel. 21505

VALÈNCIA: Santa Eulàlia, 10. Tel. 12866

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 78372. — Barcelona